

poslanci boriti v Gradcu za naše pravice in zakaj so morali celo izstopiti iz deželnega zbora, ko so videli, da so vsi njih naporji zastonj, ker večina deželnega zbora graškega nam nikakih pravic ne pripoznava. Dalje je razložil, kakšne borbe so imeli naši državni poslanci v državnem zboru na Dunaju, kjer pa so s pomočjo konservativnih Nemcev, Čehov in Poljakov vendar le dosegli, da dobimo v Celju slovenske paralele na gimnaziji, čemur so se vsi Nemci, tudi ljutomerski, do zadnjega trenutka ustavljali. Kakor je pravica zmagala na Dunaju, upamo, da zmaga tudi v Gradcu.

Po tem jako pohvaljenem govoru je predlagal dr. A. Mihalič sledečo resolucijo, ki se je soglasno sprejela: »V Ljutomeru zbrani slovenski volilci izrekajo zahvalo slovenskim deželnim in državnim poslancem za njih odločno narodno postopanje, posebno glede vprašanja celjskega ter želé, da bi sedaj, ko je razpadla koalicija, skušali naši državni poslanci zjediniti se po možnosti hitro v enem klubu; odobravajo tudi popolnoma izstop deželnih poslancev iz deželnega zbora štajarskega, ter pričakujejo, da se ti poprej ne vrnejo v deželni zbor, dokler ne zadobé zadostnega poročstva, da bode se deželni zbor oziral na narodne in kulturne potrebe in na zahteve slovenske tretjine štajarskega prebivalstva.«

Drugi govornik, g. Dragotin Hribar iz Celja, je govoril o gospodarskem napredku Slovencev ter v lepih besedah pokazal, kako je dandanes celo drugačno življenje na kmetih, kakor je bilo svoje dni; kmet ima več potreb, potrebuje več denarja, mora tedaj tudi drugače gospodariti, kakor so nekdanje gospodarili, ko so si bili vse doma pridelali, kar so potrebovali. Kdor se neče v nove razmere privaditi, mora na nič priti. Zato je prav, da se kmetje zbirajo v družbe, kjer se podučujejo o svojih dolžnostih in pravicah ter se jim razlaga, kako morajo gospodariti, da bodo v teh hudih časih vendar le izhajali. Tudi ta govor je bil pohvalno sprejet, in eden od je predlagal, naj slavni odbor in kmetijska podružnica delata na to, da bode se kedaj tudi v Ljutomeru priredila okrajna razstava gospodarskih pridelkov.

Tretji govornik je bil ljutomerski odvetnik dr. Fr. Rosina, ki je najprej podal navzočim nekatere nauke, katerih se naj držijo pri svojem občinskem gospodarstvu in pri volitvi občinskih predstojnikov. Tu naj posebno pazijo na to, da volijo vselej vernega, krščanskega moža; kajti kdor spolnjuje svoje dolžnosti do Boga, bode tudi spolnjeval dolžnosti občinskega predstojnika. Potem pa je pikro šibal gospodarstvo ljutomerske občine ter podal kratko kroniko ljutomerskega občinskega odbora. Po tem izvrstnem govoru se je sprejela soglasno resolucija: »Volilci ljutomerske občine izrekajo tem potom svojo popolno zaupanje svojim narodnim zastopnikom v ljutomerskem občinskem zboru, ter zahtevajo, da tudi v prihodnje energično zastopajo pravice večine ljutomerskega trga.«

Na zadnje še je imel posestnik Josip Karba iz Krapja jako podučljiv govor o »troskah« ali škodljivih glivah na rastlinstvu. Res, zaslužena je bila pohvala, katero mu je izrekel gosp. podpredsednik v imenu celega društva. Zahvalivši se vsem, ki so prišli k prvemu zborovanju tega društva, kakor še posebno vodji okrajnega glavarstva, kot vladnemu zastopniku, je predsednik zborovanja sklenil, in potem je vse hitelo iz soparnih sob na senčnati vrt, kjer so se ohladili ter z jedjo in pijačo okrepili. Posebno pohvalno je omeniti, da so skoro vsi gospodarji kmalu šli domov, ker pridni gospodar ima zdaj mnogo težavnega in silnega dela. Na veselo sviranje pri drugem zborovanju!

Cerkvene zadeve.

Blagoslovljenje križev

za cerkev Matere milosti pri očetih frančiškanih v Mariboru o godu Karmelske Matere Božje dne 16. julija 1895.

Leta 1892. so mil. knezoškof Mihael dne 26. julija prvokrat so vrtu frančiškanskem lopato v zemljo zasadili, in s tem se je pričelo velikansko delo, zidanje nove cerkve Marijine. Dne 11. avgusta 1892 se je položil vogelni kamen za južni zvonik. Dne 2. julija 1893 so prenesli milostljivi višji pastir presv. Rešnje Telo v začasno cerkev v samostanu frančiškanskem, venčane device so pa prenesle ravnataj v slovesnem sprejedu čudodelno podobo usmiljene Matere Marije. Dne 10. avgusta 1893. l. so milostljivi knezoškof blagoslovili za cerkev temeljni kamen, in so vse poslušalce navdušili z ognjevitim govorom za nadaljevanje pričetega dela. Dne 16. julija so pa blagoslovili milostljivi višji pastir dva križa za oba zvonika, tretjega pa za na sleme nove, po večem že dodelane cerkve Marijine. Po blagoslovljenju križev so spregovorili o sv. Križu v cerkvi slovenski, po odpeti veliki sv. maši pa nemški zvonaj pred novo cerkvijo. Rekli so: »Bog križa ni ustvaril, ampak človek si ga je sam naredil s tem, da se je Bogu uprl in grešil. Tako si je naložil Adam težek križ, in mi vsi, otroci njegovi, nosimo vsak njegov in pa svoj križ. Človeški rod namreč ni bil zadovoljen samo s tistim križem, ki nam ga je naložil Adam, ampak si še vedno novih križev pripravlja.

Če nam kdo toži o križih, ki ga težijo, vidimo kar hitro, da si je svojih križev, največjih križev, večji del sam s svojim grešnim ravnanjem kriv, ali pa tudi drugi, ki mu krivico in pa težave delajo. Celó Sinu božjemu je človeški rod križ stesal, in Jezus ga je s svojim trpljenjem posvetil, in sv. maša, vsi sveti zakramenti zajemajo svojo moč iz trpljenja Jezusovega, iz sv. Križa. Spokorni Dizmas na desni strani Jezusovi je svoje trpljenje na križu, na katerega je bil pritrjen, prenašal potrpežljivo po zgledu Jezusovem, in se je zveličal; levi razbojnik se je pa nad križem svojim in nad ljubim Jezusom hudoval. S tem se sicer križa rešil ni, pač pa je zgubil vse zasluženje trpljenja svojega in — pogubil se je. Naj torej sveti znamenje sv. Križa čez mariborsko mesto in daleč tje po mili lavantinski skofiji, in nas naj uči za Jezusa radovoljno trpeti, spokorno živeti, in pa z udanostjo v božjo sveto voljo umreti!

Preobilno zbrano ljudstvo je črstvo seme božje besede sprejelo v svoje dobro srce, in kar nič ne dvomimo, da se bode srečno dognalo, kar še sedaj dovršeno ni. — Zvonovi za novo cerkev so bili na Dunaju vlti že dne 28. junija 1895. leta. Društvenikov, ki vlagajo svoje krajcarje, je zdaj blizo 27.000. Stroškov je bilo dozdaj blizo 250.000, od katerih še pa blizo 90.000 ni plačanih. Za vsem bodo stroški narastli na 400.000 goldinarjev. Radodarnim otrokom Marijinim, ki nam z molitvami in z darovi pomagajo, naj Bog plati in pa Marija Mati!

Marianus.

Gospodarske stvari.

Uima gorice.

(Konec.)

Učeni naravopisec Šubert govori o trsní uški ter jo kaže kakti žuželko in metulja, pa pristavi, da jo bo premog premagal. *) In res! V tistih krajih, kjer se premog nahaja in koplje, še te uime v vinogradih nimajo.

*) Šubertova teorija je samo optimistična. Ured. „Sl. Gosp.“